

ficiam illud, si immune extitisset ab onere Precum; Dispositio enim loquens de actu, intelligi debet de primo actu valido, adeoque per acceptationem invalidam dispositio, seu facultas acceptandi non tollitur. II. Quando acceptans non possit consequi Beneficium illud, quod acceptavit; ut si dispendiosæ liti propterea implicaretur, non enim tantis sumptibus, & via litis aliâ à Ss. Canonibus aliena in Beneficii cujusdam possessionem se se quis protrudere tenetur. Secus igitur esset, si lites esset frivola. *2ad* si Precista litem factis prævidisset, & tamen acceptasset, deberet enim litem tum prosequi, & Sententiâ contrâ se fortassis lata aliud vi Precum expectare Beneficium. *Ultimò* pro Coronide præsentis Capitis digna videtur Quæstio: An detur *Cumulatio Titulorum* Provisionis Ordinarii, & Precum? Seu cum Nominato à Cæsare objiceretur: Beneficium non esse Precibus affectum: An posthabitis Precibus Provisionem ab Ordinario recipere possit? quâ in re facilis est Responsio affirmativa, idque sive Beneficium vacans solum prætenderetur à Precibus immune, sive revera tale esset, electa enim via difficili aut inutili, non tollitur facilior, aut utilior, & quemadmodum qui à Patrono præsentatus ad quoddam Beneficium, litigioso tamen Jure patronatus existente, Jus, siquod habet ex Præsentatione, dimittere, & à Collatore idem Beneficium impetrare potest, ita hoc idem Precista haud erit interdicitum, licet enim hæc duæ gratiæ Precum, & Collationis Ordinariæ sint diversæ, non tamen sunt sibi contrariæ, utpotè ad eundem tendentes finem. *Hermes Cap. 11. Qu. 62.*

CAPUT IV.

An Precibus Cæsareis & Canones, & S. Concilium Tridentinum, & Concordata Germania obstant? ubi & de Executoribus Precum Cæsarearum.

§. I. **M**ulta huc usque verba facta sunt de antiqua, & approbata consuetudine; dubium hic incidere alicui posset: An ejusmodi Consuetudo fuerit valida? Edò quod I. Sacris Canonibus videatur adversari, quibus expectativæ ad Beneficia vacatura, & Provisiones de Præbendis viventium, per quas Votum captandæ mortis alienæ plenissimum tristissimi eventus inducitur. *Leg. fin. Col. de Pactis. præsertim in Ecclesia Christi damnentur, Cap. 2. & 11. de Conc. Præbend., & Cap. 2. tit. eod. in 6. Quin & in Regula Cancell. 20. provisum, quod si quis supplicaverit, sibi de Beneficio quocunque tanquam per obitum vacante, qui adhuc vivit, provideri, si postea idipsum per obitum vacet, Provisio antè facta nullius*

lius sit momenti non tantùm prior, sed etiãsi renovata sit. *Cbockier ad d. Reg. Cancell.* His tamen non attentis valere Preces verius est, tum quia hæc primariarum Precum concessio generalis est & incerta, ut rectè advertit *Gail. Lib. 2. observ. 155. N. 7.* tam quia sicut omnis Consuetudo contra Legem tacito Legislatoris Consensu tandem dicitur approbata, sic & hæc Consuetudo Precum, utút contra Canones introducta, tacito Legislatoris (Pontificis) consensu approbata rectè dicitur. Nec II. obstat Concilium Trident. *Sess. 24. Cap. 19. de reform.* licet enim, prædictis Canonibus insistens, quascunque concessionem ad vacatura Beneficia tollat, easdemque nemini nec Collegiis, nec Universitatibus, nec Senatibus, nec singularibus Personis, imò nec Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus quovis colore ampliùs permittat. Nulla tamen ibi Precum Cæsarearum in Specie sit mentio. Præterea si dictum Concilium Preces Primarias voluisset suâ Prohibitione contineri, debuisset etiã Personam Imperatoris, speciali utpote Notâ digni, exprimere, uti in verbis expresserat Collegia, Universitates, Senatus, singulares Personas, Ecclesiæque Romanæ Cardinales. Declarat id ipsamet Congregatio Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, quam declarationem hic adducit *Cbockier pag. 2. ubi: & ultrà rationes ponderatas à Congregatione, addit Sanctitas sua (Gregorius XIII.) quod meminit tempore Concilii (huic enim dictus Gregorius, postea Pontifex, simul interfuerat) quandò formabatur dictum Cap. 19. aliquos voluisse addere Primarias Preces Imperatori concessas, sed communior Sententia Patrum fuit, quod tolleretur earum mentio, sicque non comprehenduntur dicto Cap. 19.*

§. 2. Utrum III. Concordata Germaniæ obstant Precibus Primariis, sunt qui negant, sunt qui affirmant. Sententiæ Negativæ, quam & amplector, fundamenta sunt sequentia, I. Quod Juris Primariarum Precum nulla omninò in Concordatis fiat mentio; ergò nec dici poterit Jus illud per Concordata sublatum. II. Tacita nãmque derogatio hujus juris tam Antiqui præsumi non poterit, præsertim cum Imperatori Consuetudine legitimè introducta Jus Precum irrevocabile erat quesitum, quod invito auferri non poterat, vel maximè, quia Consuetudo ista erat multorum Sæcularum, & sic plusquam immemorialis, quæ Consuetudo non censetur sublata, nisi expressa mentio de seã in posterum non ampliùs valitura in posteriore Lege, aut Constitutione habeatur. III. Imperatores etiã statim à tempore Erectorum Concordatorum fundabant Jus suum Primariarum Precum adhuc in antiquâ & approbata Consuetudine, quod utique facere non potuissent, si per Concordata Jus illud, consequenter & Consuetudo illa Antiqua fuisset sublata. IV. Si Juri Primariarum Precum, & Expectativæ in illis contentæ per Concordata Germaniæ Anno 1448. conclusa modò fuisset derogatum, tunc sane post finitum An-

no 1574. Sacrum Concilium Tridentin., & sic post sesqui ferè Sæculum frustra mota fuisset Quæstio : An in hoc Concilio Preces Primariæ ob Expectativam inibi contentam essent abrogatæ, paritèrque omninò frustra declarasset S. Congregatio, & Ipsemet Summus Pontifex : quod, licet aliqui pro tempore celebrati Concilii dubitassent : an per abrogationem expectativarum etiam Primariæ Preces deberent dici mortificatæ, attamen contraria Sententia prævaluerit, nempe, expectativas in Precibus Primariis contentas, inattentâ derogatione Expectativarum in Tridentino factâ locum habere; id quod profectò declarari non potuisset, si Preces ob Expectativam inibi comprehensam modò per sesqui abantè Sæculum in Concordatis sublatae fuissent. Nec quidquam evincunt argumenta, quæ hic congerunt affirmativæ Sententiæ Patroni, dum dicunt I. Pacto Concordatorum publico Sedi Apostolicæ reservata sunt Beneficia, quæcunque in Curia vacarent. Item Beneficia Cardinalium & Curialium Pontificiorum, quocunque ea loco vacarent. Post libertatem Electionum Ecclesiis Cathedralibus, & Abbatialibus restitutam reliquæ Dignitates, exceptis Primariis cujuscunque Ecclesiæ Cathedralis, & Collegiatæ. Item alia Beneficia omnia Pontificem inter & Ordinarios per menses alternos æquatis partibus pro collatione divisa fuère; hæcque omnia facta Frederico III. sciente, non contradicente, nec reservante, nec mentionem Juris sui ullam faciente... Verùm lubenter permitto, quod Imperator Fridericus III. Author Concordatorum hæc omnia sciverit, non contradixerit, nihil sibi reservando, nullam Juris sui mentionem faciendo, sed quæro : cur Imperator; per hæc omnia Jus suum nihil omninò lædi edoctus, contradixisset? cur Jus suum, quod non attingebatur, sibi reservasset? Nam primò quoad Beneficia Sedi Apostolicæ reservata nihil omninò novi in Concordatis fuit statutum, sed tantum *Extravagans ad Regimen* repetita, ad quæ Beneficia nec ante Erektionem Concordatorum Consuetudo illa antiqua, & approbata Juris Primariarum Precum se se extendit, indèque nullâ Imperatoris Contradictione opus. Nec secundò per hoc (quod omnia Beneficia; exceptis Primariis cujuscunque Ecclesiæ Cathedralis, & Collegiatæ Dignitatibus, inter Pontificem, & Ordinarios per menses alternos æquatis partibus pro collatione divisa fuerint) nec per hoc, inquam, passum fuit jus Cæsareum; hæc enim Divisio non excluderat Preces Cæsareas, cum res ad Dividentes transeat cum suo onere; nulla ergò & hoc casu requirebatur Imperatoris contradicção, nulla Juris sui mentio, aut reservatio. Nec II. movet illud Adversariorum de se sanè speciosum Argumentum, dum dicunt: cur Ipsemet Fridericus III. apud Pontificem tùm temporis Nicolaum V. iurare potuisset, ut per Indultum Concordatis derogaret? cur denique omnes Pontifices postea Indulta concedentes talem Concordatorum derogationem inferuerunt? Cur Friderici III. Successores id permiserunt ni-

hil omnino obmoventes tali derogatione opus haud esse? Nam ¹⁷⁷⁰ hic oppo-
 nit rationem meae Sententiae decidendi tertiam jam autē allatam.
 Accedit ²¹⁰, supposititium esse illorum argumentum, dum dicunt: om-
 nes Pontifices post Nicolaum V. per sua Indulta Concordatis *derogasse*, &
 omnes quoque Friderici III. Successores Imperatores id *admisisse*. Nam
 nec Indultum Innocentii VIII. Maximiliano I. *immediato* Friderici III. Suc-
 cessori Anno 1492. datum (dico notanter *immediato* Successori: & sic con-
 stat: Innocentium VIII. fuisse, qui primum post Nicolaum V., & Fride-
 ricum III. mortuos Indultum dederit) nec inquam hoc Indultum Inno-
 centii VIII., nec Indulta Clementis VII. Carolo V., & Ferdinando I. data
 continent Clausulam Concordatorum *derogatoriam*, undē sequitur: quod hi
 tres Imperatores ab Anno 1492. usque ad annum 1564. (quo in Anno
 Maximilianus II. Ferdinandi I. Filius in Romanorum Regem est electus)
 consequenter per Annos 70. Concordatis Germaniae certō fat propinquos
 exercuerint Preces Primarias, absque quod Concordatis fuerit deroga-
 tum, prout patet ex Indultis apud *Oligenium à pag. 69. usque ad pag. 89.*
per extensum relatis. Et cur denique Fridericus III. clausulam hanc deroga-
 toriam non potuisset expetere? Cur alii Imperatores ejusdem Fride-
 ricus, ex longo tamen fati intervallo, Successores illam non permisissent
 inseri Indultis Apostolicis? Non ut per hoc Jus Precum in Concordatis
 praetensē amissum recuperarent, sed ut illud jus legitima Consuetudine
 acquisitum, nec per Concordata unquam laesum firmaretur magis & cor-
 roboraretur, Verissimum ergō est, quod nec Sacri Canones, nec S. Con-
 ciliū Trid., nec Concordata Germaniae Jus exercendarum Primariarum
 Precum ullo in passu abrogaverint, eō quod Imperatores, sive eos, qui
 post Concordata usque ad S. Conciliū Trident., sive illos, qui post
 dictum Conciliū regnarunt, consideremus, semper in concessione Pre-
 cum Primariarum illa adhibuerint formalia, quod Preces Primarias ex
antiquā, inveterata, approbata, etiam auctoritate Apostolica roborata Consue-
tudine exercerent, quo super me refero ad ista formalia, quae in sup-
 rius adducta Benediēti XIV. *Epistola Instructiva* §§. 18., ac 19. habentur,
 cum nempe Imperatores Rudolphus II., Ferdinandus II., Matthias, ac
 Ferdinandus III. in concessione Precum Caesararum semper dixerunt: se
 istud Jus exercere *ex inveteratā Consuetudine etiam Apostolica auctoritate ro-*
borata. Ergō inveterata Consuetudo praecessit, quae per tacitum specia-
 lem Summi Pontificis Consensum per tot Saecula fuit approbata, & ex-
 pressa corroboratio Apostolica per speciale Indultum Apostolicum subsē-
 quens superaccessit. Ex quibus Formalibus fundatē infero: quod ista in-
 veterata Consuetudo (utut Spem obtinendi vacantia in futurum Bene-
 ficia contineat: per S. Conciliū Trid. non sit sublata, ceteroquin enim
 hi Imperatores post Tridentinam Synodum finitam proximē sequentes non
 potuissent ad istam inveteratam Consuetudinem provocare; & quia non

constat : quod Imperatores antè Tridentinum post celebrata Germaniæ Concordata Imperantes aliâ formulâ , quàm in inveterata Consuetudine suum fundamentum ponente, in concessionibus Precum Cæsarearum fuerint usi. Idcirco meæ Sententiæ firmiter insisto : quod nec per S. Concilium Trid., nec per Concordata Germaniæ inveterata ista Precum Cæsarearum exercendarum Consuetudo possit dici ullo in passu abrogata, sublataque. Cæteras rationes superfedeo, & ad ultimum præsentis Capituli Punctum, nempe de Executoribus Primariarum Precum acturus descendo.

§. 3. De constituendis Primariarum Precum Executoribus antè FridERICI III. tempora ex Historiæ monumentis parùm, aut nihil profusè constat, id quod tamen hodièdùm in omnibus Diplomatum Cæsareis, quæ Primariæ Preces diriguntur, observari solet, sed quo Jure Personas in Ecclesiastica Dignitate constitutas Imperator ad exequendum deputare possit, non est adedò apud Doctores in confesso... Quod Jure Majestatico id possit, faciliè edixerint Authores Protestantici, qui Jus circa sacra, quamvis falsò, ipsi asserunt, cum verò hæc sententia Principiis Catholicorum adversetur, à vero eam abindere nemo Orthodoxorum inficiis ibit; Hinc verius ex *Indulto Apostolico speciali expresso* id Juris Imperatorem exercere judico (hicque se exerit insignis ille Indultorum Apostolicorum effectus, de quo suprâ *Cap. II. §. fin.* mentionem faciebam) ratio est: tùm quod Cæsar ex se non habeat Jurisdictionem in Viros Ecclesiasticos in rebus Ecclesiasticis ac Beneficiariis, tùm quod in Executoribus hinc talis emineat potestas, quam ab Imperatore habere non possunt; Dico tamen signanter ex *Indulto Pontificio speciali expresso* Imperatoribus competere hoc Jus constituendi Viros Ecclesiasticos tanquam Precum Executors, sicut jam Imperatores utuntur Jure illo *ex consensu Pontificum expresso*, sic & Jus illud potuissent acquirere *Consensu Vlorum tacito*, modò legitimam illam Precum exercendarum Consuetudinem & eò extendissent. Quos verò Imperator vigore Indulti Executors Primariarum Precum denominat, sint *Viri Ecclesiastici quædam Dignitate conspicui*, quibus accensentur Personatum obtinentes, & Ecclesiarum Cathedralium Canonici, cum his solis causæ Authoritate Literarum Sedis Apostolicæ, vel Legatorum ejusdem committi possint, *Cap. statutum de Rescript. in 6.* Cum jam plerumque Principes Imperii Ecclesiastici constituantur Executors Primariarum Precum, hi autem negotiorum publicorum, & Ecclesiæ; & Territorii Mole, atque magnitudine obruantur, Quæstio esse posset: An Executors Primariarum Precum suum in locum possint substituere alios, uti Subexecutores? & hoc de Jure omni caret dubio; cum enim Delegati summi Principis commissam sibi Jurisdictionem aliis subdelegare valeant juxta clara Jura *Cap. 27., Et fin. de Offic. Delegat. L. 5. col. de Judic.* Nec Executoribus Primariarum Precum talis potestas denegari poterit. Undè ta-

mon *Questio* exurgit alia hic breviter cuodanda : Utrum hi Executores quosvis Clericos ad id muneris exequendum surrogare queant? Et sine dubio id non poterunt; nam quemadmodum Executorum munia ex Indultis Apostolicis, & ex praxi assumere nequeunt, nisi Viri in Dignitate Ecclesiastica constituti, ita ex eodem momento Subexecutores agere haud poterunt, nisi item in quadam Dignitate Ecclesiastica constituti.

§. 4. De cetero amplissima est Executorum hujusmodi, & subexecutorum potestas, aded ut quosvis Collatores, etiam exemptos (gerunt enim vicem Summi Pontificis) Precibus ad se directis non desistentes, ad Beneficia Ecclesiastica compellere valeant, id quod passim inculcant Indulta Pontificia. Sed *ulterius* hic quaeritur: Utrum Executores hi, aut Subexecutores, casu quo Ordinarii Beneficiorum Collatores nulla ratione, nullisque Censuris timore ad conferenda Nominatis Beneficia adduci possent, Ipsimet Jure conferendi gauderent? Hac in re in *ajentem* concedo Sententiam, enim verò ut Primariæ Preces suo non frustrantur effecta, in eum saltem casum debet esse facultas conferendi iisdem concessa, quo spretis etiam Censuris Ecclesiasticis Collatores conferre detrectarent, ut & sat dilucidè indicare videntur Indulta Pontificia... Equidem sunt Auctores nonnulli *Wagnerck* §. 3. *versu conferre*, qui etiam extrà casum, quo Collator Ordinarius Preciitæ Beneficium conferre renueret, jus conferendi Executoribus ab Imperatore deputatis competere affirmant ex eo: quod in Indultis Executores Beneficia Nominatis conferre, & assignare jubeantur, de Ordinariis verò dicatur: *quod Personæ ad hujusmodi Beneficia, postquam ipsis de iis canonicè provisum fuerit, juxta Precum & Nominationum tenorem recipere, & admittere*, hoc est: jam Institutos in possessionem inducere, seu installare debeant; in quorum sententia necessariò Sententiæ præfixæ Decisio in affirmativam foret resolvenda. Ast veritati & requitati longè conformius est judicium aliorum, potestatem Nominatos instituendi, & Beneficium, ad quod nominati sunt, conferendi Episcopis & aliis Ordinariis Collatoribus adstruentium, *Chockier pag. 27.* Idque I. evincitur ex formulis Primariarum Precum à Cæsaribus usque modò usitatis, quæ Collatores ab eisdem pro Collatione, seu Provisione facienda requiruntur. II. Ex eo: quod non sit verisimile, per facultatem Primariarum Precum esse Ordinariis Jus conferendi ademptum, inque Executores translatum, cum non interfit Imperatoris, quis habeat collationem, aut institutionem, modò Preciitæ sortiatur Precum Primariarum effectum. III. Ex praxi in Imperio notoriâ, quâ Capitula, & Collatores Beneficia ad suam collationem pertinentia nominatis Preciitis conferre solent, unde recitata Indultorum Formalia *postquam ipsis de iis Canonicè provisum fuerit* = ad Ordinarios Collatores regulariter sunt referenda; vel si referantur ad Executores, exaudienda sunt de Beneficiis,

Beneficiorum, quæ Nominatis Collatores ordinarii conferre recusarunt. *Ceterum* nequaquam diffiteor, Executores Apostolica autoritate deputatos jus habere conferendi Beneficia in mensibus Papalibus vacantia, cum enim hæc ad Capitulorum, aut aliorum Collatorum collationem vi Concordatorum nullatenus spectent, nec ea conferre poterunt, quo in casu duntaxat Episcopi, Capitula, aut alii Collatores Precistas de ejusmodi Beneficiis provisos ad actualem possessionem admittere tenentur.

§. 5. Ut verò ritè procedat Executor, aut Subexecutor, sequentia notet necesse est, I. à Precista intrà mensem, huic ad acceptandum præfixum, sit requisitus, irrequisitus enim suum Officium interponere nec potest, nec tenetur. II. Requisitus benè attendat in Statuta, & consuetudines rationabiles Ecclesiæ, idemque tempus, quod Precistæ datum ad acceptandum sibi datum noverit ad exequendum, *Chockier, pag. 52.* III. Si sit datus simul ad providendum, uti ex §. *præcedente* datus confetur, si vacatio Beneficii in mense papali contigerit, Precistam intra præfixum mensis spatium Beneficio vacante provideat. IV. Si verò vacatio facta in mense Ordinarii, monitorii I. ad eum dirigat literas, vi quarum ad conferendum mediis adhuc pacificis inducatur. II. Si monita nihil evincant, potestate est utendum majori: minitendo vel pœnas juxtà Diplomata Precum Cæsarearum infligendas, vel minitendo Censuras Ecclesiasticas. III. Si hæc minæ incassum fuerint evibratæ, tandem ad actualem pœnarum irrogationem procedat. Hæctamen vel maximè discretionè epus; non enim statim Censura Ecclesiastica emittenda, non statim Excommunicationibus fulminandum, ne scilicet tale pœnarum genus fortè magis evilescat, sed priùs experiatur Executor, an non id efficiat pœnis temporalibus in Indultis Cæsareis vulgò expressis, obstinaces scilicet Privilegiis omnibus Cæsareis unquam concessis ipso facto privatos extosque declarando, redditus illorum confringendo &c. His verò & nequicquam inflictis tandem ad pœnas Ecclesiasticas, seu ultimum coercendi remedium; ritè confugiet. Verùm eò nunquam, aut rarissimè deveniri solet: nam dum Collator Precistæ resistit, facile ab unâ, vel alterâ parte ad Judicem provocatur, ubi Executores se se lite desuper ortâ, & adhuc pendente ipsi controversiæ ingerere non debent, utpote quibus non Judicis officium, sed Executoris demandatum est. Si itaque liti finis impositus in favorem Precistæ fuerit, tum vel prævio judicis mandato, vel saltem victoris Precistæ requisitione facta Preces, & Sententiam executioni dare poterunt. Si verò in causa Ecclesiæ, vel Collator vicerit, tum enim verò Officium illorum quiescet, ac suspensum erit, donec aliud Beneficium Precibus obnoxium in eadem Ecclesiâ vacaverit. Hæc circa Personas Executorum, aut Subexecutorum versantur, videntur nunc, quomodd eorum Officium expiret.

§. 6. Et variis quidem id fieri solet modis, I. per mortem eorum, mor-

mortuus enim exequi amplius non potest. Sed *dices* : quis ergo tunc exequetur ? R. attendendum erit , an executio (idem de subexecutione) sit commissa sub nomine Dignitatis , tunc enim quia Dignitas non moritur *C. si gratiosa de Rescript. in 6.* , is , qui ad eandem subrogabitur Dignitatem , exequi poterit , *C. quoniam de Offic. Delegati*. Sin verò in casu executio commissã fuisse non sub nomine Dignitatis , sed sub nomine proprio , recurrendum erit ad primum Committentem , nempe Imperatorem , qui facillè novum constituet Executorem , imò si nec is amplius foret in vivis , id faciet illius Successor ; ut id satis patet ex iis , quas suprà *Cap. II. §. 6.* dixi. II. cessat Officium Executorum , aut Subexecutorum per *revocationem Cæsaris* , quamvis id non soleat fieri. III. Per *obitum Precisæ* , antequàm Beneficium impetraverit , non tamen per mortem Cæsaris Preces concedentis , Jus namque Precisæ , ex suprà dictis , per hanc non desinit , ergò nec desinit Officium Executoris. IV. Per omnes alios modos superiùs hinc inde adductos , quibus Jus Precisæ extinguitur , hoc enim factò nihil amplius Executoribus , quod agant , est reliquum.

Variis itidem modis officium illorum *suspenditur* , I. Si Precisã Beneficium primò , vel secundo , aut ulterius vacans non acceptat. II. Si etiam aliquod vacans Beneficium acceptat , non autem officium executoriale requirat ; non enim proprio motu absque ullã Precisæ requisitione muneris sibi demandati partes adimplere tenentur. III. Si etiam Executores requirat , sed Preces suas antea vel legitime non insinuavit Collatori ordinario , vel tempore ad acceptandum præfixo Beneficium vacans non acceptavit. IV. Suspenditur Executorum officium ex *§. præced.* si lis Ecclesiam , aut Collatorem Beneficii inter , & Precisam oriatur ; hæcque durabit suspensio vel donec lis in favorem Precisæ fuerit decisa , vel dum aliud , quod Precisã optare poterit , in eadem Ecclesia Beneficium vacaverit.

CAPUT V.

Quid de Primariis Precibus statuendum in Antiquissima Universitate Coloniensi quoad Præbendas primæ , secundæ , ac tertiæ Gratia ?

§. I. Verum Juris Primariarum Precum Cæsari competentis Statum ex Genuinæ Historiæ monumentis , actisque publicis , nec non ex legibus Imperii pragmaticis , ac Sacris Canonibus lucusque examinans ad Universitatis Ubicæ Jura (turpis enim verò ignorantia signum foret , Jura præterire domestica) tandem delabor. Ubi ut melior eveniat